15. 3. 2002

ID: 16059

Změna poměrů ve vztahu k rozhodnutí o vyklizení bytu

I tehdy, je-li právo bydlet v bytě do zajištění bytové náhrady založeno pravomocným rozhodnutím soudu, není vyloučeno, aby soud podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. určil, že dříve uložená povinnost k vyklizení bytu není vázána na zajištění bytové náhrady, došlo-li později (po rozhodnutí, jímž bylo vyklizení bytu na zajištění bytové náhrady vázáno) ke změně poměrů, takže výkon tohoto práva by byl v rozporu s dobrými mravy

I tehdy, je-li právo bydlet v bytě do zajištění bytové náhrady založeno pravomocným rozhodnutím soudu, není vyloučeno, aby soud podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. určil, že dříve uložená povinnost k vyklizení bytu není vázána na zajištění bytové náhrady, došlo-li později (po rozhodnutí, jímž bylo vyklizení bytu na zajištění bytové náhrady vázáno) ke změně poměrů, takže výkon tohoto práva by byl v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.). K podání takové žaloby je aktivně věcně legitimován ten, v jehož prospěch byla povinnost k vyklizení bytu stanovena.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20.2.2002, sp.zn. 26 Cdo 833/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně D. V., zastoupené advokátem, proti žalovanému P. V., zastoupenému advokátem, o zpřístupnění bytu a úpravu jeho užívání, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 21 C 317/93, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. prosince 1999, č. j. 29 Co 418/99-108, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. prosince 1999, č. j. 29 Co 418/99-108, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. května 1999, č. j. 21 C 317/93-97, se zrušují a věc se vrací obvodnímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 17. 5. 1999, č. j. 21 C 317/93-97 (poté, co jeho v pořadí první rozsudek ze dne 28. 4. 1997, č. j. 21 C 317/93-44, byl k odvolání žalobkyně zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 1998, č. j. 51 Co 69/98-81), výrokem I. rozhodl, že „žaloba s návrhem, aby odpůrce byl uznán povinným zpřístupnit navrhovatelce družstevní byt o velikosti 3+1 I. kategorie, ve III. patře domu č. p.1791 v P., M. 1791, a to vydáním klíčů od tohoto bytu, se zamítá“, výrokem II. rozhodl, že „v části týkající se vydání klíčů od ložnice situované v bytě vlevo od vchodových dveří, vyklizení této ložnice a následné zdržení se jakýchkoliv zásahů do užívání této ložnice navrhovatelkou, strpění užívání kuchyně, WC, koupelny a chodby ze strany navrhovatelky odpůrcem a členy jeho domácnosti, se řízení zastavuje“, a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení. Vycházel ze zjištění, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 4. 1997, č. j. 21 C 358/95-57, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 1998, č. j. 51 Co

70/98-99, který nabyl právní moci 21. 12. 1998, bylo zrušeno právo společného nájmu účastníků ke shora označenému bytu (dále „předmětný byt“), jeho výlučným nájemcem byl určen žalovaný a žalobkyni byla uložena povinnost byt vyklidit do patnácti dnů po zajištění náhradního bytu. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že i když žalobkyni svědčí k předmětnému bytu právo na bydlení do doby, než jí bude zajištěn náhradní byt (§ 712 odst. 6 a § 712a obč. zák.), je - za situace, kdy již podruhé uzavřela k jinému bytu nájemní smlouvu na dobu určitou (do 10. 12. 2001) - výkon tohoto jejího práva v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.), neboť její bytová potřeba je (byť na dobu dočasnou) zajištěna. Dle názoru obvodního soudu žalobkyně své právo na bydlení v předmětném bytě, „deklarované“ soudním rozhodnutím zneužívá. Výrok o zastavení řízení odůvodnil soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. tím, že žalobní petit je v této části nepřesný a neurčitý.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 12. 1999, č. j. 29 Co 418/99-108, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a III. potvrdil, a ve výroku II. jej změnil tak, že žalobu v této části zamítl; dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení a nevyhověl návrhu žalobkyně na vyslovení přípustnosti dovolání. Odvolací soud se ztotožnil s právním posouzením věci soudem prvního stupně ve vztahu k výroku o zamítnutí žaloby na zpřístupnění předmětného bytu; konstatoval, že za situace, kdy žalobkyně má neodvozený právní důvod užívání jiného bytu, je její žaloba v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 obč. zák. Na rozdíl od obvodního soudu neshledal důvod pro zastavení řízení pro neurčitost žalobního petitu v části, v níž se žalobkyně domáhala úpravy užívání předmětného bytu, avšak dovodil, že v tomto směru je žaloba nedůvodná, nebylo-li vyhověno žalobnímu nároku na zpřístupnění předmětného bytu; na základě toho rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. změnil tak, že žalobu v tomto rozsahu zamítl. Návrhu žalobkyně na vyslovení přípustnosti dovolání nevyhověl s odůvodněním, že v dané věci nejde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu.

Rozsudek odvolacího soudu (ve všech jeho výrocích) napadla žalobkyně dovoláním, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. a § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. Otázku zásadního právního významu spatřuje v tom, „zda je možno s odkazem na ust. § 3 o.z. zamítnout žalobu o zpřístupnění bytu za situace, kdy žalobkyni svědčí právo bydlení k tomuto bytu za základě rozsudku ….., v němž je vyklizení tohoto bytu vázáno na zajištění bytové náhrady a tato není v době rozhodování zajištěna“. Nesouhlasí s názorem odvolacího soudu (i soudu prvního stupně), který v dané věci aplikoval ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. a namítá, že v období po vydání rozsudku, jímž byla její povinnost k vyklizení předmětného bytu vázána na zajištění bytové náhrady, do vydání rozhodnutí v souzené věci, nedošlo k žádné změně „ať skutkové nebo právní“, a že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je „faktickým popřením“ předchozího rozhodnutí. Přípustnost dovolání dále dovozuje „podle § 237 odst. 1 písm. f) a h)“ , přičemž uvádí, že jí soudy obou stupňů „fakticky zabránily domoci se ochrany práv“, že vzhledem ke „značným“ průtahům v řízení si musela vlastními silami zajistit dočasné bydlení, a že tato skutečnost jí byla přičtena k tíži. Odvolacímu soudu dále vytýká, že odůvodnění jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, neboť se omezil toliko na konstatování správnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Dovolatelka má za to, že „jsou dány vady dle ust. § 237 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a § 241 odst. 3 písm. b)“, když zcela nedůvodné průtahy v řízení jsou takovou vadou, která vedla k nesprávnému rozhodnutí ve věci. Navrhla, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Vyjádření k dovolání nebylo podáno.

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001 - dále též jen „o. s. ř.“).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 2 o. s. ř.). Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) se nejprve zabýval přípustností dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je (objektivně a subjektivně) přípustné, může napadené rozhodnutí přezkoumat z hlediska uplatněných (relevantních) dovolacích důvodů.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Jde-li o rozsudek odvolacího soudu, je přípustnost dovolání obecně upravena v ustanoveních § 237, § 238 a § 239 o. s. ř.

Podle § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkami uvedenými v odstavci druhém), jestliže trpí vadami taxativně vyjmenovanými v odstavci prvním citovaného ustanovení pod písmeny a) až g).

Dovolatelka výslovně odkazuje na ustanovení „ § 237 odst. 1 písm. f) a h) o. s. ř.“. Vzhledem k tomu, že ustanovení „§ 237 odst. 1 písm. h) občanský soudní řád neobsahuje (taxativní výčet zmatečnostních vad v § 237 odst. 1 o. s. ř. končí písmenem g/), zabýval se dovolací soud dále posouzením, zda je dána další výslovně namítaná vada podle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř., když jiné vady vyjmenované v § 237 odst. 1 o. s. ř. namítány nebyly a jejich existence se z obsahu spisu nepodává.

Podle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. je dovolání přípustné (i důvodné), jestliže účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Odnětím možnosti jednat před soudem je takový postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv a povinností, která mu zákon přiznává, kupříkladu právo účastnit se jednání, činit přednesy, navrhovat důkazy, vyjádřit se k provedenému dokazování a k právní stránce věci. O vadu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv také při rozhodování (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod čísly 27/1998 a 49/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání lze shledat z hlediska § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. přípustným a důvodným, pokud směřuje proti výroku II. rozsudku odvolacího soudu, kterým byl „změněn“ výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo - ve zde vymezené části - řízení zastaveno. Uvedený výrok rozsudku soudu prvního stupně o zastavení řízení je svou povahou usnesením, nikoli rozhodnutím soudu o věci samé (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 887/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1998, pod pořadovým číslem 42).

Základem odvolacího řízení je přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně. Z postavení odvolacího soudu jako přezkumné instance vyplývá, že nemůže v odvolacím řízení rozhodnout o věci samé, bylo-li odvolacímu přezkumu podrobeno rozhodnutí soudu prvního stupně, které povahu rozhodnutí o věci samé nemá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 970/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 1999, pod pořadovým číslem 106). Rozhodl-li soud prvního stupně o zastavení řízení, je vyloučeno, aby odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 o. s. ř. rozhodnutí soudu prvního stupně „změnil“ tak, že o žalobě rozhodne věcně (vyhoví jí nebo ji zamítne).

Měl-li tedy v souzené věci odvolací soud za to, že zastavení řízení nebylo namístě, mohl napadené rozhodnutí soudu prvního stupně jen zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Jestliže takto nepostupoval, porušil tím zásadu dvouinstančnosti občanského soudního řízení a žalobkyni tak odňal možnost před soudem v dalším stupni (na základě řádného opravného prostředku) jednat. Tím zatížil řízení vadou podle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř., k níž dovolací soud přihlédl, i když nebyla v dovolání uplatněna (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Naproti tomu nelze shledat naplnění vady podle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. v námitce, že soudy obou stupňů dovolatelce „fakticky zabránily domoci se ochrany práv“, a že v řízení byly nedůvodné průtahy. Vyzněla-li rozhodnutí soudů obou stupňů – ve výroku, jímž byla zamítnuta žaloba na zpřístupnění bytu - pro žalobkyni nepříznivě, nejde o vadu ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř., neboť hodnotící úsudek soudu, projevený v rozhodnutí, není nesprávným postupem soudu „v průběhu řízení“ (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 887/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1998, pod pořadovým číslem 42). Pokud pak dovolatelka namítá, že v řízení docházelo k nedůvodným průtahům, dovolací soud neshledává, že by délka řízení a postup soudu v průběhu řízení naplňovaly skutkovou podstatu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř.

Nejvyšší soud se dále zabýval přípustností dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu z hlediska dalších v úvahu přicházejících zákonných ustanovení. Aplikace ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (mířícího na případy měnícího rozsudku ve věci samé) nepřichází v úvahu, a rovněž tak ani ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř., neboť tímto výrokem rozhodl soud prvního stupně ve svém v pořadí druhém rozsudku, potvrzeném napadeným rozsudkem, stejně, jako ve svém v pořadí prvním rozsudku (žalobu v tomto rozsahu zamítl).

Protože odvolací soud ve výroku svého rozsudku nepřipustil dovolání, není dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu přípustné ani podle § 239 odst. 1 o.s.ř. Zbývá proto posoudit přípustnost dovolání proti tomuto výroku z hlediska § 239 odst. 2 o. s.ř.

Podle § 239 odst. 2 o. s. ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu citovaného ustanovení spojena se závěrem o zásadním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení

otázek právních (a nikoli skutkových); způsobilým dovolacím důvodem, kterým je možno dovolání odůvodnit, je tedy důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávné právní posouzení věci je způsobilým dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu, jinými slovy jestliže napadené rozhodnutí právě na tomto (nesprávném) právním posouzení spočívalo. Nebyla-li právní otázka, pro kterou byl návrh na připuštění dovolání zamítnut, vymezena ve výroku rozsudku odvolacího soudu, je dovolání přípustné pro řešení těch právních otázek, které měly pro rozhodnutí ve věci zásadní význam (srov. též nález Ústavního soudu České republiky ze dne 20. 2. 1997, III. ÚS 253/96, uveřejněný pod pořadovým číslem 19 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, svazek 7, vyslovený ve vztahu k přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 1 o. s. ř.), a jejichž řešení bylo v dovolání označeno za nesprávné.

O rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadního významu jde jen tehdy, jestliže obsahuje řešení právní otázky, jež má právní relevanci nejen pro rozhodnutí v konkrétní projednávané věci, ale současně má i význam pro posouzení jiných (obdobných) sporů, a může mít proto vliv na obecnou rozhodovací činnost soudů. Tento předpoklad je naplněn především tehdy, kdy jde o právní otázku judikaturou vyšších soudů doposud neřešenou, resp. otázku, jejíž řešení je v rozhodovací praxi nejednotné nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je posuzována v ustálené judikatuře těchto soudů, a také tehdy, shledá-li dovolací soud, že existují důvody, pro které je zapotřebí se od této judikatury odchýlit.

V dané věci mělo pro potvrzující výrok rozsudku odvolacího soudu zásadní význam posouzení otázky, zda je možno na základě ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. (pro rozpor s dobrými mravy) zamítnout žalobu, kterou se osoba, jejíž nájemní poměr k bytu skončil, a jíž byla pravomocným soudním rozhodnutím uložena povinnost byt vyklidit po zajištění bytové náhrady, domáhá svého práva byt do uplynutí takto stanovené lhůty k vyklizení užívat. Této otázce (jejíž řešení bylo v dovolání zpochybněno) lze podle názoru dovolacího soudu přiznat výše definovaný zásadní význam po právní stránce; dovolání tak lze - v tomto rozsahu - shledat dle § 239 odst. 2 o. s. ř. přípustným.

Právní posouzení věci je nesprávné (§ 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř.), jestliže soud použil právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá nebo normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil nebo ji nesprávně aplikoval.

Právní vztah mezi účastníky, který je předmětem sporu v souzené věci, byl založen pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 4. 1997, č. j. 21 C 358/95-57, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 1998, č. j. 51 Co 70/98-99, o zrušení práva společného nájmu účastníků k předmětnému bytu, o určení žalovaného (v uvedeném sporu žalobce) dalším nájemcem bytu, a o uložení povinnosti žalobkyni (v uvedeném sporu žalované) byt vyklidit po zajištění náhradního bytu. Nemá-li dle citovaného rozsudku (jehož výrok je ve smyslu ustanovení § 159 odst. 2 věty před středníkem o. s. ř. závazný pro účastníky i pro všechny orgány) žalobkyně povinnost předmětný byt vyklidit dříve, než jí bude zajištěn náhradní byt, a svědčí-li jí podle ustanovení § 712 odst. 6 věty před středníkem obč. zák. právo (obsahově vymezené v § 712a obč. zák.) v bytě do zajištění bytové náhrady bydlet, má žalovaný tomu odpovídající povinnost výkon tohoto práva trpět. Splnění této povinnosti lze uplatnit i žalobou u soudu. Zamítnutí takovéto žaloby pro rozpor s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.) brání účinky materiální právní moci rozsudku (srov. již citované ustanovení § 159 odst. 2 věty před středníkem o. s. ř.), jímž byla povinnost k vyklizení (právo byt užívat a tomu odpovídající povinnost výkon tohoto práva strpět) podmíněna

zajištěním náhradního bytu.

To však neznamená, že aplikace ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. na výkon práva v bytě bydlet do zajištění bytové náhrady je zcela vyloučena. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálená potud, že i na výkon tohoto práva platí obecné ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák., podle něhož výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1827/99, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000, pod pořadovým číslem 45, dále též např. jeho rozhodnutí ze dne 21. 9. 2000, sp. zn. 26 Cdo 2783/2000, ze dne 30. 11. 2000, sp. zn. 26 Cdo 2741/2000, a ze dne 16. 5. 2001, sp. zn. 26 Cdo 1802/2000).

Rozhodovací praxe dovolacího soudu (viz citovaná rozhodnutí) je ustálena také v názoru, že i když právo bydlet v bytě do zajištění bytové náhrady bylo založeno pravomocným rozhodnutím soudu, není vyloučeno, aby soud podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. určil, že dříve uložená povinnost k vyklizení bytu není vázána na zajištění bytové náhrady, došlo-li později (po rozhodnutí, jímž bylo vyklizení bytu na zajištění bytové náhrady vázáno) ke změně poměrů, takže výkon tohoto práva by byl v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.). Z povahy věci vyplývá, že aktivně věcně legitimován k podání takovéto určovací žaloby je ten, v jehož prospěch byla stanovena povinnost k vyklizení bytu.

Rozhodnutí, vydané v řízení podle § 80 písm. c) o. s. ř., kterým soud určí, že (v důsledku změny poměrů) není vyklizovací povinnost vázána na předchozí zajištění bytové náhrady, je rozhodnutím ve věci samé. Toto rozhodnutí má konstitutivní účinky – jeho právní mocí se mění obsah právního vztahu, vymezený (dříve vydaným) pravomocným soudním rozhodnutím (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 2. 2001, sp. zn. 26 Cdo 223/2001, uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 2, pod číslem C 195).

Lze tedy uzavřít, že okolnost, zda výkon práva v bytě bydlet do zajištění bytové náhrady je v souladu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.), může být právně relevantní v řízení o určovací žalobě podle § 80 písm. c) o. s. ř., nikoli v řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhá realizace tohoto práva vyplývajícího z pravomocného rozsudku, jak nesprávně dovodil odvolací soud v souzené věci.

Dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. byl tedy ve vztahu k potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu uplatněn opodstatněně.

Vycházeje z uvedených závěrů, Nejvyšší soud podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu zrušil. Protože jeden z důvodů, pro který bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro soud prvního stupně (který taktéž nesprávně ve věci aplikoval ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák.), bylo zrušeno i toto rozhodnutí a věc byla podle § 243b odst. 2 věty druhé o. s. ř. vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)
- Žalobní argumentace (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody